

לרכין בנשף זה גם צד התולי ומצחיק עד לדמעות, טמש כמו בראינוע...

ראשית כל, לסדרתי פרק חדש בהלכות המסחר, שלא זכיתי לפנש אפילו במאמריו של ה"בנקאי" הירוע. לפנים היו היהודים עושים סחורה בעפר א"י, ועכשיו עוסקים בנשמת ישראל... וסחורה זו נאסרה במנופולין, כפי דברי התלמיד-החכם שלנו, רק "לחיה ולאדמות" של קרן-הקיימת... להגלות זו נפתחו חנייות "המשבר" לנשמת-ישראל לא הלילה בראשית, גם לא בזמנו אף לא בהוכחה, כי אם דוקא בבן-שמן בלי-שמן, דוקא בקרית-ענבים ואך דוק בכפר "באשנים". ומכין שאי-אם צר לערוך את נשמת ישראל כירוע, מוכרים אותה ביקר גדול דהיינו בחקצימים ובדפיצימים של קה"ק ועושים לה רקלמה לא רק בעהונים כי אם גם בנשפים—וחמונות ה"קסס" בנשף יוכיחו!

וכאן מתחילה הקיסודיה: שישליו טיפולין זה המסכן, כמה יגיעות ינע, כמה כרפורים כרכר וכמה העויות ומעשים עשה עד שעלה בידו להוציא צחוק מהכריות, והנה אך הופיע מרס. שלנו ופהח סיו לכאר את החמונות, פרץ צחוק מפי הקהל שהתעקש ופעם ודרש ממנו

לדבר רק אנגליות... עטר עמד קיממיות על הבמה ודבר לפני הקהל בהם ובהתלהבית—הוא חושב זה ברצינות...—יגת לפניכם הילדה... ושם בין וניהפיים, אתם רואים? מה'במת נשמת ישראל... והנה דגניה... וזו ביצה שזולדה ב"ומצוב", לא כפי-הקילוניסטים במישבית, כי אם ביצה שמתחת ולידתה בקדושה, בת חו"ה של הקרן-הקיימת... ובחופיע לפנינו דיר של הרגולים מנקדים בגל של אישפה לא זו של אנרת ישראל, הגיעה הטני-קוסידיה לטרוב קצת דניאם פדש את שתי ידיו, אחת לקהל ואחת לאישפת, ויצא מפורש מפיו בקול רועד: באן יהודי של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש! ההחיל הקהל מתרגש ומרב והפעלות נשמע פתאם באולם קיל קו-קו-רי-קו... והנה יערה-הרצל... זה היער שב"כ הרבו להתלוצץ עליו... והאמת עליו לרגיר כי מרב העצים לא ראינו את היער... גם לא את בן-רב שצלם את נירטקליך ב"רסולל"... והנה מתוך היער יצאה הוד השתורה, (לא זו של ה"טורוריסטים" החדשים בעירנו) והושיטה לנואם תאנה גדולה לא מעצי היער

כי אם באצבע משולשח... המסך ירד Finita la comedia... * * *

בעתון "ההגון" מיום ראשון העבר קראתי ידיעה נעימה כי ביה-הדין בינה ובה את הסיפר היהודי ארתור שניצלר שנמסר לדין בגלל חיונו החדש "נשם".

אינני בקי כ"כ היטב בספרות הרמנית כעורכי ה"עתון" דות, ואולם עד כמה שרמסקחי לחקר ולדרש מפי אנשים דבקאים בשניצלר כיהודי כשר ב"אשרי", נראת לי שה"נשם" הזה ירד רק ב"הארץ". ואם ל"די טש"—הניחו לי! הפשתי ומצאתי את סוד ה"נשם" ולא את סוד המלחמה. ארטיד שניצלר חנר סכבר הדין קצת הששי בשש Reigen ופירושו בעברית, רקודי-רפעגל", והנה עקמו את הכתוב וקראו Regen, כלומר—"נשם"... ומתרגמים של העתון והגון יודעים ב"ה לגלות "מלונים" חדשים באמריקה בשם Letters Home ונש שוודים, ציונים" בלבנון כירוע...

כן עיקר שכתתי: בשבוע זה נחפרסמה ב"הארץ" בעין "הבחשה" לפרושי ע"א דמפדיסיה, צפרדעים...

דשהורים... שחין... והנה כל אלה היודעים ללכוד עפ"י פור"ט, כמו שיר השירים להבדיל, יקראו עוד דפעם וימצאו לא רק את ה"פשט" כי אם גם את ה"רסו" הנם והכונה האמתית הנסתרת...

והנה, בכדי שלא לעשות חלילה כמומר ההוא מפולניה, או ב"הארץ" שהמציאת רק קטעים מדברי בן-אב"י וג"התה בים פנים שלא כוללת, כירוע, רוצה אני לגלות עוד משה... אויל לסיפא דקרא וחמצא גם את הפנינה הזו: הקהל ה"נכבד" של "דאר-היום".

הקהל שאליו פונה העתון של ה"צפרדעים" מונה את כל הקוראים הזכרים בא"י. בהיותי כשבריה אחר לי אדם מהקבוצות שאינו עס-הארץ כשמו כרכים האלה: שמע הביבו ו על "הארץ" אנו חותמים, הלא תבין?... ואת "דאר-היום" אני קוראים. יש אומרים כי בקצת מקומות נוהגים אפילו לומר אחד קריאת "עזמות" קדיש דרבנו... ולקהל-ישראל זה קורא דמטרטוט הרוסי הזה בשם "נכבד" ומדמה אותו לצפרדעים...

ה"אורח לשבח" בא בפעם השלישית כדי

לקיים מאמר רד"ל: זה דרכו של אורח פעם ראשונה זורת, פעם שניה טידת, ופעם שלישיית טידה...

***

זה עכשיו לפני נסרי את שעורי, נכנסו אלי אחדים מיהודי אמריקה שבאו לרוך את הארץ ורם נפרדים מעלי לשוב לארצם.

— מה המסקהם לראות בירושלם?

— ראינו את כל המופדות, הקברים המנורים... ורכיות...

— ובסלון ירוז הייהם?

— סלון ירוז? נו ירוז!... נענע בידו לאות שלילה, ונעלם...

עזמות